

[Glensgård]

Arbejdsministeren vil sikkert svare, at en del af de afskedigede kan blive ansat som offentlige vurderingsfolk, og det er da rigtigt, at ad den vej kan man flytte nogen beskæftigelse fra den produktive sektor over i den sektor, der skal vurdere lystbåde. Fremskridtspartiet kan ikke lide den ret, der bliver koft af de forskellige ingredienser, som arbejdsministeren vil lægge i den. Men det vigtigste i denne sag er, at vi nu får afklaret, om augustforligspartierne vil stå ved en værdiafgift på lystbåde, og det er fuldstændig lige gyldigt, om denne værdiafgift bliver på 3 pct. af værdien over 60.000 kr., eller den bliver på 5 pct. af værdien over 100.000 kr. Det vil under alle omstændigheder medføre afskeligelser inden for bådbranchen af størrelsesordenen et sted mellem 500 og 1.000 mennesker, når man tænker på, at provenuet på de godt og vel 30 mill. kr. skal holdes. Derfor er det vigtigt at se, om partierne venstre, det konservative folkeparti og det radikale venstre vil stå ved, at der skal indføres en sådan bådafgift.

Vi har jo set, at man har rejst land og rige rundt og sagt i hver enkelt kreds, hvor man nu er valgt: lige nøjagtig mit parti ønsker ikke at gå ind for en bådafgift. Det er hr. Keld Andersen, det er hr. Aksel Pedersen, og det er hr. Ellemann-Jensen. Det er altså folk, som man kan sige har rejst ud og på partiets vegne taget afstand fra en værdiafgift på både. Det, der er tale om med dagsordensforslaget her, er altså udelukkende, at vi skal have dette afklaret, for at vi kan bibeholde beskæftigelsen i bådbranchen. Derfor glæder jeg mig selvfølgelig til, at vi på et tidspunkt formentlig får de samme forsvarstaler fra de tre her nævnte herrer fra folketingets talerstol. Jeg håber ikke, at vi ser, at f. eks. partiet venstre nu vil sige: ja men vi ville godt være med til at lave en registreringsafgift af størrelsesordenen nogle få hundrede kroner pr. båd. Det er ikke det, der er lagt op til fra socialdemokratiets side i forbindelse med augustforliget. Det er en klar værdiafgift på lystbåde, og jeg skal her erindre om, således at vi kan tage det med i debatten senere – det bliver måske særligt til hr. Keld Andersen – at vi jo så, at både venstre og i særdeleshed det konservative folkeparti i august måned 1977 stemte imod et ændringsforslag om, at netop ordene »med henblik på en pe-

riodisk værdiafgift« udgik af lovforslaget om registrering.

Det er klart, at også det konservative folkeparti formentlig på et eller andet tidspunkt kommer til fornuft, og vi håber selvfølgelig, at det sker ret hurtigt. I den lille sag her om lystbåde glæder vi os selvfølgelig over, at det konservative folkeparti i hvert fald ifølge dagspressen nu har fortrudt, at de ikke støttede det ændringsforslag, som fremskridtspartiet stillede i august måned 1977.

Men det er altså vigtigt, at debatten i dag ikke munder ud i, at der bliver nogle lappepartier, som dasker derudaf og siger: vi vil godt være med til en eller anden registreringsafgift, men vi vil senere diskutere med de andre forligspartier, hvilken størrelse den skal have. Det, der er tale om her, er altså, at vi tager klart afstand fra denne værdiafgift med et provenu af den størrelsesorden, som der er lagt op til fra skatteminister Kampmann. Lad os så se, om de pågældende partier tør stå ved deres forsamlingshustaler fra de sidste 14 dage.

Maisted (FP):

Enhver husker nok i 1975, da statsministeren på socialdemokratiets vegne sagde, at man ikke kunne acceptere en arbejdsløshed på omkring 45.000. Og det tør svagt antydes, i dag er vi oppe på 212.000.

Socialdemokratiets beskæftigelsesplan kan man måske bedst karakterisere ved, at den går ud på at bortrationalisere de små virksomheder og skabe beskæftigelse ved at holde længere ferie, ved at førtidspensionere befolkningen, øge antallet af offentligt ansatte og uddanne resten til arbejdsløshed. Det er sådan set det, man får ud af at høre på arbejdsministeren. Men der har jo været vigtigere ting fremme, som regeringen måske kunne begynde at overveje.

Vi havde en Hudsonrapport i november 1977, der klart sagde, at på grund af de stigende offentlige investeringer er der ikke kommet en naturlig investering i landets produktive erhverv. Man lavede også en PP II-rapport, hvori man for perioden 1972–77 havde som forudsætning, at en tredjedel af produktionsoverskuddet skulle investeres i erhvervsvirksomhederne.

I stedet for har regeringen ført en udelig politik, der har betydet enorme underskud på